

Sygn. akt VIII Cz 96/18

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu VIII Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Rafał Krawczyk (spr.),

Sędziowie: SO Hanna Matuszewska, SO Jadwiga Siedlaczek

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2018 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **M. S. (1), E. S.**

przeciwko **N. M. R., J. (...) spółce jawnej z siedzibą w K.**

o przywrócenie stanu zgodnego z prawem

na skutek zażalenia powodów

na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 6 grudnia 2017 r.

sygn. akt I C 737/15

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie.

/SSO Hanna Matuszewska/ /SSO Rafał Krawczyk/ /SSO Jadwiga Siedlaczek/

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 grudnia 2017 r. Sąd Rejonowy w Toruniu umorzył postępowanie w sprawie wskazując, że w dniu 23 listopada 2016 r. zostało ono zawieszona na podstawie art. 178 k.p.c. Sąd I instancji zaznaczył, że w ciągu roku od daty postanowienia

o zawieszeniu nie został zgłoszony wniosek o jego podjęcie, bowiem pismo zawierające wniosek w tym przedmiocie, zostało zwrócone, wobec czego nie wywołało żadnych skutków. Tym samym postępowanie podlegało umorzeniu, na podstawie art. 182 § 1 k.p.c.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożyła strona powodowa, zaskarżając

je w całości i zarzucając mu naruszenie prawa procesowego w postaci art. 178 k.p.c.

w zw. z art. 181 k.p.c. w zw. z art. 182 § 2 k.p.c., poprzez bezzasadne przyjęcie, iż pismo powoda w przedmiocie podjęcia zawieszona postępowania zostało wniesione w sposób wadliwy i wobec tego podlegało zwrotowi bez wzywania do uzupełnienia braków formalnych, a w konsekwencji bezpodstawne umorzenie postępowania w oparciu o przepis art. 182 § 2 k.p.c.

Skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz zarządzenia o zwrocie pisma procesowego z dnia 13 listopada 2017 r., a także o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu zażalenia skarżący wskazali, że do wniosku o podjęcie zawieszzonego postępowania omyłkowo załączono potwierdzenie nadania do pełnomocnika w innej sprawie, toczącej się przed Sądem Okręgowym w Warszawie. Mimo tego odpis wniosku został nadany w sposób prawidłowy i dotarł do pełnomocnika strony przeciwnej, który zapoznał się z jego treścią, co potwierdza złożone przez niego oświadczenie, przesłane drogą mailową.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione.

W rozpoznawanej sprawie, z uwagi na datę wszczęcia postępowania, zastosowanie znajdzie przepis art. 132 § 1 k.p.c. w poprzednio obowiązującym brzmieniu, zgodnie z którym w toku sprawy adwokat, radca prawny, rzecznik patentowy oraz radca Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa doręczają sobie nawzajem bezpośrednio odpisy pism procesowych z załącznikami. Do pisma procesowego wniesionego do sądu dołącza się dowód doręczenia drugiej stronie odpisu albo dowód jego wysłania przesyłką poleconą. Pisma, do których nie dołączono dowodu doręczenia albo dowodu wysłania przesyłką poleconą, podlegają zwrotowi bez wzywania do usunięcia tego braku.

W uzasadnieniu ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r., o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2010 r. Nr 7, poz. 45; dalej: „ustawa nowelizująca”), którą z dniem 19 kwietnia 2010 r. nadano art. 132 k.p.c. poprzednio obowiązujące, znajdujące zastosowanie w niniejszej sprawie brzmienie tego przepisu, wyjaśniono, że wprowadzenie obowiązku - w miejsce wcześniejszego uprawnienia - bezpośredniego doręczania pism między zawodowymi pełnomocnikami miało na celu usprawnienie i uproszczenie postępowania oraz zwiększenie jego dynamiki przez usunięcie konstrukcji mogących sprzyjać nieuzasadnionemu przedłużaniu postępowania.

W piśmiennictwie podkreślono, że wprowadzenie doręczeń autonomicznych jest wyrazem zaufania do rzetelności i fachowości osób uprawnionych do ich dokonywania, a nie - piętrenia kolejnych wymagań formalnych, mających na celu „złapanie” profesjonalnego pełnomocnika na uchybieniu przewidzianym wymaganiom.

Podkreślić należy ponadto, że przepis art. 132 k.p.c. w omawianym brzmieniu, nie określał żadnych szczególnych wymagań, jakim ma odpowiadać dowód doręczenia odpisu pisma. Oznacza to, że dowodem takim, może być każdy dowód, który jednoznacznie wskazuje na fakt doręczenia odpisu pisma pełnomocnikowi drugiej strony, pozwalając przy tym na ustalenie daty tego doręczenia.

W aktualnym stanie prawnym ustawodawca zrezygnował z obowiązku składania przez profesjonalnych pełnomocników dowodów doręczeń odpisów pism procesowych, pełnomocnikowi drugiej strony, zobowiązując ich jedynie do złożenia oświadczenia w tym przedmiocie. Zmiana ta stanowi wyraz dążenia ustawodawcy do dalszego usprawnienia i uproszczenia postępowania, opierając się na zaufaniu do rzetelności i fachowości profesjonalnych pełnomocników.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że omawiany przepis należy interpretować uwzględniając przede wszystkim jego cel, jakim jest usprawnienie postępowania w oparciu o zaufanie do profesjonalnych pełnomocników. Jeżeli cel ten został zachowany, nie jest zasadnym zbyt formalistyczne jego stosowanie, w konsekwencji bowiem doprowadzi to do rezultatu sprzecznego z intencją ustawodawcy, jaką jest przede wszystkim usprawnienie postępowania.

Stanowisko takie zajął także Sąd Najwyższy, który wskazał, że jeżeli z okoliczności sprawy wynika, że mimo doręczenia z naruszeniem art. 132 § 1 k.p.c. odpisu pisma procesowego, strona przeciwna zapoznała się z jego treścią w odpowiednim czasie i miała możliwość ustosunkowania się do zawartych w nim wniosków, to nie można wywieść

dla strony z powyższego negatywnych konsekwencji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2017 r., V CZ 18/17, Legalis, zob. także wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 12 października 2017 r., I ACa 397/17, Legalis).

W powołanym wyroku Sąd Apelacyjny w Poznaniu, podzielając powyższe stanowisko Sądu Najwyższego, podkreślił także, że przepis art. 132 § 1 k.p.c. ma na celu przyspieszenie postępowania i powinien służyć jedynie temu celowi, a nie piętrzeniu przed profesjonalnymi pełnomocnikami oderwanych od tego celu wymagań formalnych. W związku powyższym, nakazana jest uwzględniająca ten cel racjonalna wykładnia art. 132 § 1 k.p.c.

Odnosząc powyższe rozważania do niniejszej sprawy wskazać należy, że – jak wynika z treści zażalenia oraz załączonych do niego dokumentów – pracownik kancelarii pełnomocnika skarżącego omyłkowo załączył do wniosku o podjęcie zawieszono postępowania z dnia 13 listopada 2017 r. potwierdzenie nadania do pełnomocnika M. H., które powinno być załączone do innego pisma, kierowanego do Sądu Okręgowego w Warszawie (do którego z kolei załączono potwierdzenie nadania do pełnomocnika pozwanego – M. S. (2)). Faktycznie doszło jednak do doręczenia odpis przedmiotowego pisma pełnomocnikowi pozwanego. Potwierdza to załączony do zażalenia wydruk korespondencji e-mailowej między pełnomocnikami stron, z której wynika jednoznacznie, że pełnomocnik pozwanego – radca prawny M. S. (2) – otrzymał i zapoznał się z treścią pisma procesowego powoda, dotyczącego podjęcia zawieszono postępowania (k. 148). Ponadto skarżący przedstawił potwierdzenie nadania przesyłki zawierającej przedmiotowe pismo w dniu 13 listopada 2017 r. wraz z wydrukiem z systemu śledzenia przesyłek Poczty Polskiej, z którego wynika, że została ona odebrana w dniu 15 listopada 2017 r.

Mając na uwadze powyższe, nie ulega wątpliwości, że odpis pisma procesowego z dnia 13 listopada 2017 r. został skutecznie doręczony pełnomocnikowi strony pozwanej w dniu 15 listopada 2017 r. Jednocześnie pełnomocnik ten zapoznał się z jego treścią w terminie umożliwiającym ustosunkowanie się do niego. Tym samym zrealizowany został cel przepisu art. 132 k.p.c. W tej sytuacji zwrot przedmiotowego pisma, a w konsekwencji umorzenie postępowania, uznać należało za nieuzasadnione.

Sąd Okręgowy uchylił zatem zaskarżone postanowienie, orzekając jak w sentencji (art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c.).

Sąd Okręgowy nie orzekł o kosztach postępowania zażaleniowego, gdyż rozstrzygnięcie w tym przedmiocie powinno zostać zawarte w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie wydanym przez Sąd I instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2011 r. II CZ 203/10, Lex nr 738399).

/SSO Hanna Matuszewska/ /SSO Rafał Krawczyk/ /SSO Jadwiga Siedlaczek/